Ceea ce nu se uită...

Colectivul de redacție:

- Blaga Alexandra
- Florea Mădălin Gabriel

Coordonator:

- Prof. Cobzaru Mihaela

Colegiul Național Iaşi

Componența echipelor din proiectul „Tele-City”

1. Echipa *„T.N.T.”*:
Blaga Alexandra, Căpățînă Mihai;

2. Echipa *„Royal Blood”*:
Bibire Raluca, Florea Mădălin Gabriel, Harasim Eliza Raema;

3. Echipa *„Ulița istoriei”*:
Avdei Teodora, Lența Anca Maria, Iacob Ștefan;

4. Echipa *„Junimea”*:
Diaconu Miruna, Potoroacă Ana Maria, Ticu Andreea Valeria;

5. Echipa *„Melancolici pe Lăpușneanu”*:
Ciocan Bianca Ilinca, Grigorof Georgiana, Răileanu Andrei;

6. Echipa *„Straw Hats”*:
Giocaș Andrei, Iacob Alexandra, Luchian Vlad;

7. Echipa *„Surorile Jder”*:
Crețu Diana Ștefana, Ifrose Ana, Răduceanu-Marin Ioana;

8. Echipa *„UNITED R.A.G.”*:
Ivanov George Alexandru, Machiu Alexandru, Miler Robert Ştefan;

9. Echipa *„Originea iluminării ieșene”*:
Aioanei Diana, Ardeleanu Alice, Lupu Elena Adelina;

10. Echipa *„Universitatea Cunoaşterii şi a Artei”*:
Baciu Simona, Ciobanu Andra, Tănasă Radu.

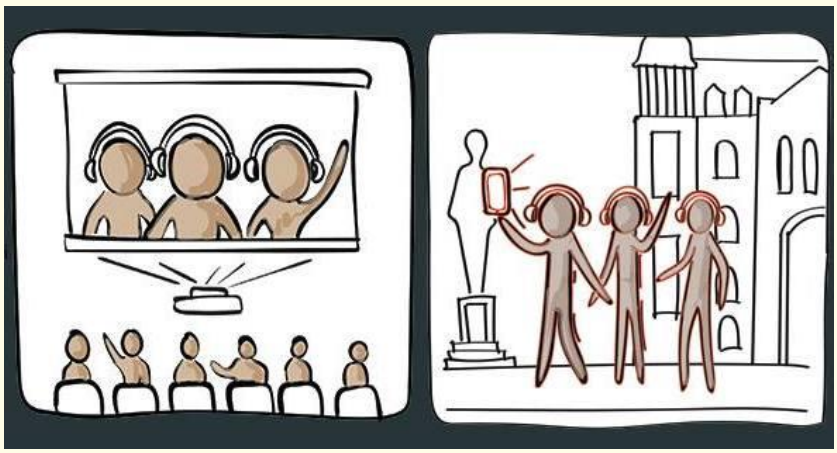

I. Parcul Copou, Iaşi

- echipa „T.N.T.” -

1833. Într-o caleașcă decorată cu foiță de aur și pietre scumpe, domnul Mihail Sturza al Moldovei urcă dealul Copoului cu scopul întâlnirii cu arhitecții săi. Nobilimea adesea obișnuia să își petreacă timpul în această zonă încă din secolul anterior, totuși nimic nu fusese amenajat, spațiile verzi masive fiind folosite în special pentru echitație și plimbări cu trăsura.

Caii se opriseră și ușa caleștii fu deschisă de birjarul ale cărui straie din fir de aur străluceau în lumina roșie a apusului, permițându-i domnului Sturza și doamnei Vogoride să coboare din vehiculul radiant, îmbrăcați în ținute demne de zei coborâți pe pământ. După o lungă discuție cu arhitecții și peisagiștii săi, Mihail Sturza hotărî întemeierea unui parc, care este cunoscut drept Grădina Copou până în zilele noastre.

Un an a trecut de la decizia domnului și parcul era în final terminat. În fața porților stăteau adunați nobili care mai de care mai eleganți și domnițe care mai de care mai cochete, așteptând discursul domnului Sturza, care deschise pentru prima data Grădină Copou. „Veselul și înfloritul Copou părea Champs Elysees, dominând limba franceză”, remarcă regretatul profesor Ion Mitican.

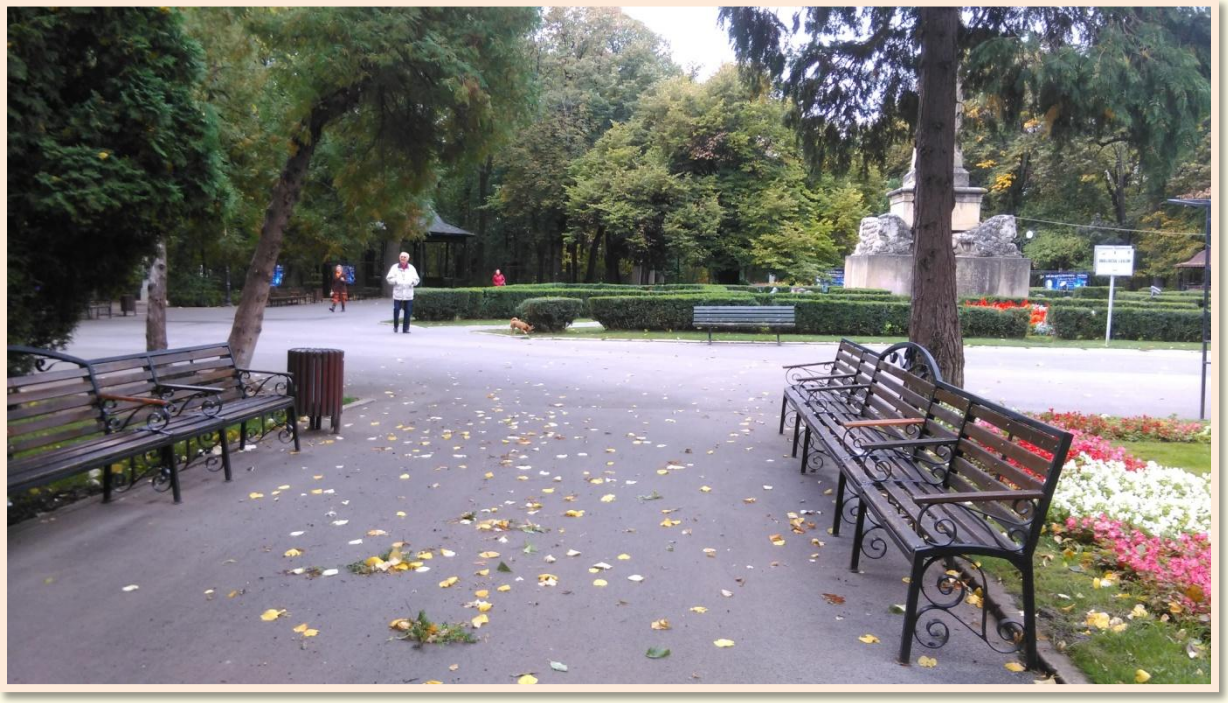

Viață mondenă a capitalei Moldovei era dintre cele mai intense și în stil parizian. Portul popular era înlocuit cu fascinantele costume europene. Rar se mai vedea câte un boier, dintre cei mai bătrâni, în vechiul port boieresc. În Copou nu vedeai plimbându-se niciun boier fără echipajele impecabile cu landouri și carete de la Lohner din Viena, cu orlofi aduși din Roșia, cu vizitii și lachei. Trăsurile, valoroase cât o moșie, urcau seara, pompoase, de-a

lungul Copoului și se întorceau pe aleile laterale sau pe iarbă, oprindu-se în șir pentru schimburi de cancanuri delicioase. Influența franțuzească adusă de ținerii ce studiaseră la Paris alungase orientalismul din ținută și vorbire. Franceza se folosea la teatru, în magazine, în școli. O amplă descriere a locului o oferă istoriei Alecu Russo, evocând peisajul din zilele sale: ,,Copoul este teatrul unde tânărul debutează în lume sentimental, culcat într-o eleganță caleașcă, cu obișnuita țigară în vârful buzelor, cu mâna sprijinită alene pe bastonașul elegant și arătând trăsurilor care se încrucișează cel întâi pantalon al său, croit de D. Ortgier, croitor de Paris. Copoul este o arenă în care cucoanele noastre mari și mici, frumoase și urâte, tinere și bătrâne se întrec în strălucirea toaletelor." Trăsurile cu femei în rochii înfoiate cu umerii bufanți și poalele largi, albastre ca seninul cerului și încărcate de broderii din fir aurit, pe sub care se zăreau veste de mătase vărgată, albastră și galbenă, pantaloni până sub genunchi și ciorapi albi. Purtau pălării înalte, negre cu panglici aurii.

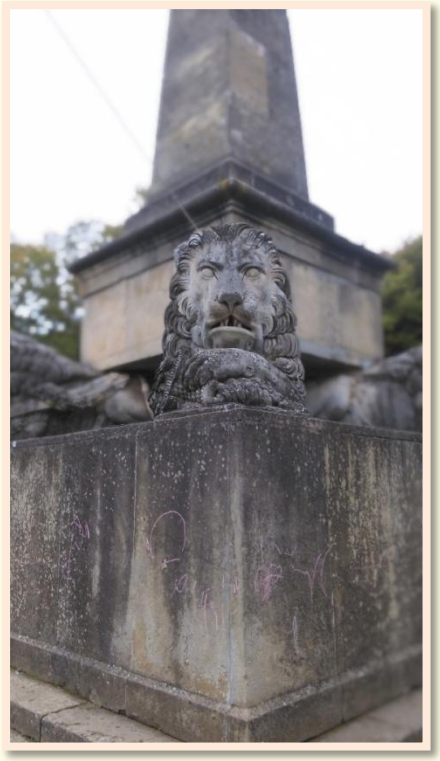

Anii au trecut, copacii și-au pierdut și și-au recăpătat frunzele de nenumărate ori și la fel, plapuma albă a iernii s-a așternut și s-a topit în fiecare an. Pentru boierimea ieșeană, plimbările prin maiestuoasa grădină au devenit un adevărat ritual, fiind ocupația favorită a nobililor și burghezilor din Iași în zilele de duminică, fiind adesea urmate de o coborâre pe stradă ,,Alexandru Lăpușneanu" până la grandioasa cofetărie Tuffli. Pe parcursul anilor, grădina s-a îmbogățit, ajungând la o dimensiune de 19 hectare și o vegetație ce include, ca în zilele noastre, tei, frasini și arțari ce se întind spre cer și forsitie, iasomie și liliac, ce formează gamă de arbuști. Diverse specii au continuat să înfrumusețeze peisajul grădinii, printre care tisa, molidul și chiparosul californian.

Odată cu venirea pe tron a lui Gheorghe Asachi, în centrul minunatului parc a apărut un obelisc ținut pe spate de 4 lei fioroși, fiind dedicat domnitorului și cinstindu-l împreună cu puterile suzerane care în acea perioadă încă influențau principatele române.

Anii au continuat să treacă și ulterior, în jurul anului 1875, un tânăr pe la 25 de ani a început să își facă apariția în Grădina Copou, obicei care urmă să devină o rutină. Era tare necăjit și numai întâlnirea cu Veronica îi mai bucură privirile. Deși muncise un an întreg, alergând pe toate drumurile pentru înviorarea activităților școlilor din județele Vaslui și Iași, lăsate în cumplită sărăcie și dezordine, noul Guvern, venit în locul conservatorilor, îi desființase postul de revizor, odată cu altele, sub motivul economiilor bugetare. Traversă covoarele ruginii în timpul toamnei, străbătea în lung și în larg o plapumă de nea în timpul iernii, nefiind vreodată singur. Însoțit de un prieten bărbos și hazliu, de o doamnă elegantă și cochetă sau uneori poate doar de un volum gros de poezii, filozofie sau chiar propriile scrieri, tânărul pe care astăzi îl cunoaștem drept Mihai Eminescu se plimba ore în șir admirând copacii falnici și florile colorate ce erau răspândite prin grădină, uneori la brațul vreunui boier

sau burghez înstărit. Totuși, pribegia lui îl aducea mereu în același loc, la umbră unui tei argintiu care, în existența sa longevivă a fost martor la nenumărate schimbări în peisajul grădinii. Considerat încă din vremurile de altă dată un copac sfânt de către țăranii locului care se adăposteau sub coroana lui în timpul furtunilor, apărându-i cu curaj de limbile de foc ce coborau din cerul întunecat, acest arbore a reprezentat o sursă de inspirație pentru poetul nostru încă de la venirea sa în oraș. Evident, asemeni tuturor celorlalți ce au binecuvântat această grădină prin prezența lor, și M. Eminescu a trebuit să își continue drumul în viață. Totuși, scrierile sale și ale altor autori ne amintesc cum, cu aproape 150 de ani în urmă, acest poet străbătea grădina și se așeza sub coroana teiului argintiu, scriind, vorbind sau uneori meditând. Localnicii i-au pus ulterior numele *„Teiul lui Eminesc”*, în amintirea acestui titan al literaturii române care în perioada sa de glorie a locuit chiar la Iași.

În vârstă de aproximativ 500 de ani, „Teiul lui Eminescu” a prezentat pe parcursul timpului numeroase boli și probleme, fiind probabil cel mai bătrân arbore din Grădina Copou. Un prim episod a fost furtună cu grindină de la 4 august 1950, când vânturile năprasnice au rupt fără milă o mare parte a ramurilor teiului. Mulți au presupus că acesta este un copac mort și a fost dat uitări până 3 ani mai târziu, când acesta a fost curățat, deparazitat și ramurile rămase i-au fost sprijinite în suporții metalici pe care îi vedem și astăzi. În anul 1990, Mandache Leocov, director al grădinii botanice, a încercat alături de alți specialiști imposibilul – salvarea teiului. Anterior, acesta a fost proclamat mort, în interiorul sau fiind turnată o plomba de ciment, iar minunea s-a arătat în fața botaniștilor. În interiorul teiului, doi tei mai mici începuseră să crească, săpând în plomba de ciment și hrănind teiul uriaș cu sevă pentru a supraviețui. Cu siguranță, o întorsătură neașteptată. Un ultim tratament a fost pus în aplicare chiar acum 2 ani cu scopul deparazitării teiului și tratării bolilor acestuia, printre care cloroza și anemia.

Fără dar și poate, Parcul Copou este de 182 de ani martor la numeroase evenimente și perioade istorice ale Iașului. Personalități ale istoriei române, printre care cel mai de seamă – Mihai Eminescu, au binecuvântat acest loc cu prezența lor, oferind ieșenilor mărturii istorice și povești de neuitat... ce ar fi să vii și tu să te plimbi în Copou?

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=2lBNxJWn1ko

II. Palatul Culturii, Iaşi

- echipa ,,Royal Blood" -

Palatul Culturii – palat al muzeelor, recunoscut ca efigie a orașului Iași, este construit în stil neogotic și a reprezentat una din ultimele expresii ale romantismului în arhitectura oficială. Deși nu este construit peste temelii antice, după cum se presupunea la începutul secolului al XX-lea, palatul se inalță, în parte, peste ruinele curților domnești medievale din 1434 și au fost folosite, parțial, chiar temeliile vechiului palat al lui Alexandru Moruzzi de unde construcția a moștenit legenda celor 365 de camere, corespunzătoare zilelor anului. Vă invităm să ne urmăriți în incursiunea în etapele existenței Palatului Culturii, clădire cu o însemnătate națională și o marcă a ecourilor ieșene în întreaga România.

1904. Orașul vuiește de nerăbdare, șoapte se aud la fiecare colț de stradă de pe buzele iesenilor intrigați de vizita Măriei Sale – Regele se întoarce la Iași pentru prima dată după ce acesta nu mai este capitală. Vizita lui Carol I se finalizează, dar proiectul grandios ce se naște în mintea conducătorului este departe de a-și încheia manifestarea. Regele este plăcut surprins de tot ceea ce cultura lăsase în orașul moldav, așa că discuțiile în vederea începerii uriașei construcții debutează. Totul a fost legat de pierderea statutului de capitală a Iașului, prin renunțarea din vremea „Unirii mici", de la 1859, când „trebile țării" se mută la București. De aceea, la plecare, regele promite că va sprijini Iașul să se mențină măcar ca o capitală culturală și spirituală a țării. Pentru că nu mai există vechiul palat administrativ, ars în 1878, Carol promite ieşenilor sprijin pentru realizarea unui Palat Administrativ şi de Justiție. Iată cum planurile pentru un proiect ce va avea ecouri chiar și la un secol de la concepere au început, cum o idee impregnată de vastă cultură și istorie a orașului moldav s-a concretizat într-un ,,cântec de lebădă" al arhitecturii romantice din secolul al XIX-lea.

Construcția începe în 1906, după planurile arhitectului Ion D. Berindey, ajutat de arhitecții Filip Xenopol și Grigore Cerchez, dar este întreruptă în timpul Primului Război Mondial, când aici sunt stabilite trupele, iar imobilul neterminat devine spital de campanie. Se poate observa cum sângerosul razboi amprenteaza viața ieşeană împreună cu ambițiosul său proiect, distrugerile fiind masive. De aceea au fost nevoiți constructorii s-o ia de la capăt, iar fondurile destinate construcției au fost alocate de Fundațiunea „Carol I".

Facem o regresie temporală... Ne aflăm în Iașul interbelic după aproape două decenii de lucrări, suspendări şi reluări ale construcției. În toamna anului 1925 atmosfera ieşeană este din nou însuflețită de zvonul vizitei regelui, însă de această data, de venirea lui Ferdinand I, urmașul la tron al mărețului Carol I. De această dată, cauza venirii sale este clară, iar locuitorii ieşeni trăiesc momente istorice. Familia regală vine în capitala Moldovei pentru a se oficia pe 11 octombrie inaugurarea Palatul Administrativ şi de Justiție Iaşi. După cum consemnează presa vremii, la acea dată ,,orologiul cu carillon, prevăzut cu un ansamblu de 8 clopote şi aflat în turnul semețului donjon central, ornat cu creneluri, firide şi o acvilă măreață cu aripile desfăcute, a început să bată pentru prima dată cadențele muzicale ale ,,Horei Unirii", vestind mulțimii adunate că s-au isprăvit lucrările acestui grandios palat ieşean". Aşadar, planul primului rege român ajung într-un final un monument semnificativ pentru întreaga țară şi se concretizează, în ciuda impedimentelor, într-o marcă a culturii ieşene pentru ani şi ani.

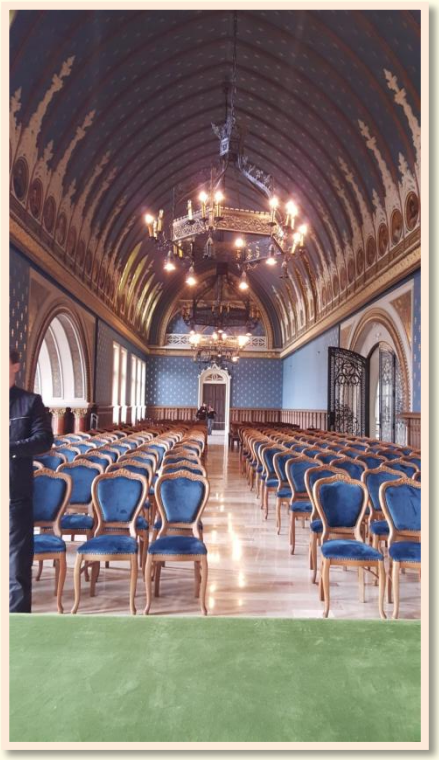

După ce am analizat detalii istorice cu privire la uriașa construcție, să patrundem în câteva date tehnice care ilustreaza ingeniozitatea construirii palatului. Printr-un sistem complex, ceasornicul din turn acționa în mod sincron 25 de ceasuri aflate în diverse săli ale palatului, însă acestea au dispărut în timpul războiului. La fiecare oră exactă, orologiul din turnul Palatului Culturii cântă „Hora Unirii". Melodia este redată de un sistem de opt clopote acordate, care alcătuiesc mecanismul carillonului, aflat la etajul al patrulea al turnului. Destinația primară a imensei clădiri, de altfel scopul pentru care a şi fost construită, era acela de a adăposti tribunalul oraşului. Drept urmare, încăperile palatului au găzduit procese răsunătoare în epocă, fiind martorele unor splendide pledoarii ale avocaților vremii, la loc de cinste numărându-se cele susținute de Ionel Teodoreanu, precum:

,,Am preluat cazul lui Matei Alexandru, un tânăr actor student la Institutul de Teatru. Acesta, în timpul unei şedinţe privind declaraţiile sale autobiografice incomplete, a fost acuzat de un coleg că ar fi adus injurii Anei Pauker. Închideţi ochii şi imaginaţi-vă pe sculptorul grec Fidias. El a avut nevoie de un model şi l-a ales pe cel mai tânăr şi mai frumos grec din ţară. Însă, în final, nereuşind să obţină o anumită expresie de la tânăr, l-a înjunghiat, şi prin înjunghiere tânărul avea o mască pe care artistul o căuta şi l-a sculptat. Mulţimea care a aflat că l-a înjunghiat, a venit să-l sfâşie pe Fidias, iar Fidias ca argument a scos statuia la fereastră şi a arătat-o publicului, care s-a pornit în ropote de aplauze. Acum deschideţi ochii – aşa este şi acest băiat, Matei Alexandru.” Şi a ţinut acest discurs sensibil şi l-a achitat.

În afara monumentalităţii şi frumuseţii ei, clădirea se distingea prin instalaţii şi echipamentele tehnice moderne, achiziţionate din Germania. Este acelaşi sistem care există şi la Palatul Peleş, adică de încălzire şi de curăţire a aerului, în acelaşi timp. Încălzirea se făcea în sistem de centrală termică. În acest sens municipalitatea ieşeană a înregistrat o premieră absolută, pentru că în 1926, imediat după inaugurarea palatului, s-a dat în folosinţă şi prima centrală termică de până atunci.

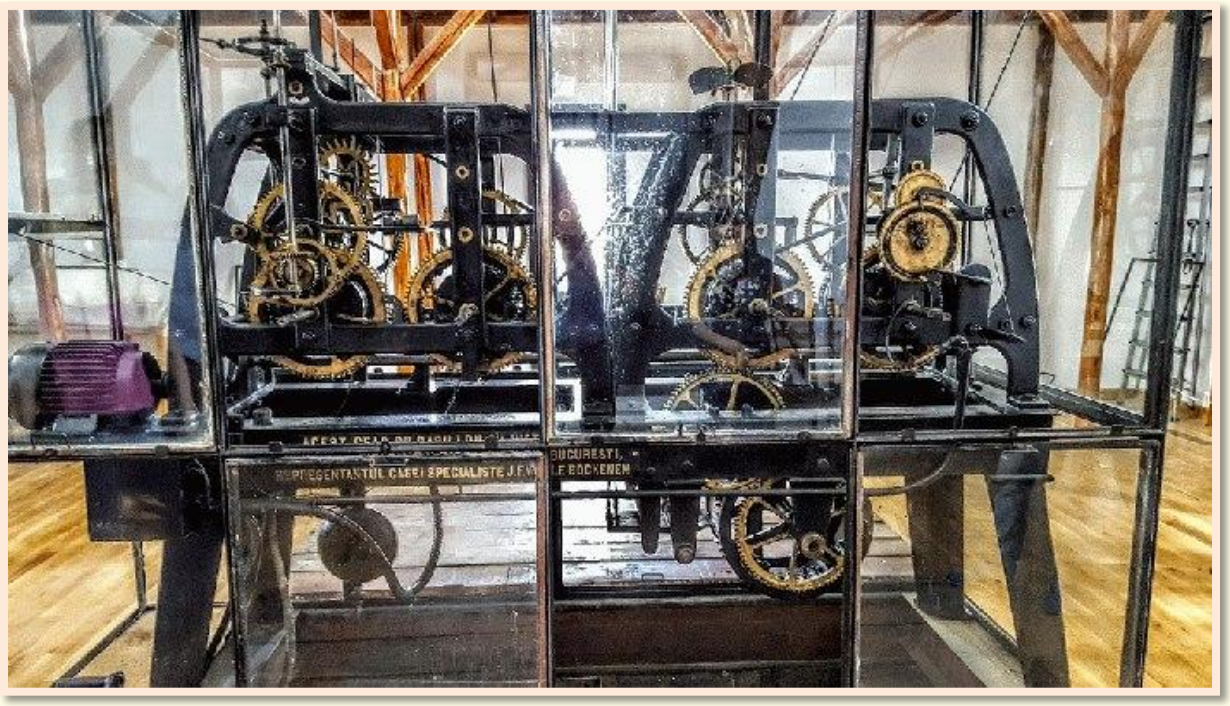

Deschidem o altă poartă temporală... ne situăm de această ultimă dată în anul 1955, când construcţia primeşte denumirea de Palat al Culturii, edificiul încetând să mai fie folosit de justiţia ieşeană, fiind destinat să adăpostească diverse instituţii culturale: Direcţia pentru Cultură, Oficiu Patrimoniu, edituri, reviste culturale, muzee. Ajungând în zilele noastre, clădirea adăposteste o mare instituţie: Complexul Muzeal Naţional “Moldova” ce vă aşteaptă să-i simţiţi încărcătura istorică.

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=8O4Nrssu_bw

III. Școala Vasiliană, Iaşi

- echipa ,,Ulița istoriei" -

,,Pentru ca feciorii Moldovei să se poată pricopsi cu învățătură mai înaltă acasă, nu numai în academiile străine".

Privind retrospectiv, un aport substanțial pentru învățământul public a fost circumscris în secolul al XVII-lea, prin întemeierea Academiei Vasiliene de către domnitorul Vasile Lupu. Înălțarea instituției s-a amplificat prin nevoia de luminare a întunericului ,,neștiinței sfintei învățături". Prima școală superioară cu predare în limba slavonă și greacă își avea fundația în curtea Mănăstirii ,,Trei Ierarhi". Precursoarea acesteia, reprezentată de Academia Mihăileană, a avut ca subdiviziuni atât Universitatea ,,Alexandru Ioan Cuza", Școala Gimnazială ,,Gheorghe Asachi", cât și Colegiul National Iaşi.

Se spune că Gheorghe Asachi, iubitor de promenade pe Ulița Mare, năzuia ca tineretul moldovean să studieze în propria patrie. Măcinat de aceste gânduri, i se arată, într-o noapte în vis, întemeietorul Academiei Vasiliene, ce-i propune omului cu o cultură enciclopedică să acceadă spre reînvierea sufletului național, prin întreprinderea unor demersuri cu privire la predarea în limba română. În dimineața următoare, Asachi a cerut să fie primit de domnitorul Scarlat Calimah, în scopul aprobării învățământului în limba maternă.

Astfel, după secole de așteptări, tinerii iubitori de patrie și cultură națională au putut beneficia de aceste avantaje. Pentru contribuția covârșitoare adusă școlii moldovenești, a fost ridicată în cinstea marii personalități, Gheorghe Asachi, o statuie din marmură albă, ce va veghea veșnic asupra evoluției învățământului național.

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=bT3uBiYnRqk

IV. Casa memorială „Vasile Pogor”, Iaşi

- echipa „Junimea” -

Casa Memorială „Vasile Pogor” a fost construită în 1850 de către vornicul Vasile Pogor și soția sa, Zoe. De-a lungul timpului, acest imobil are prezentat un factor important al vieții culturale a Iașului, iar, în prezent, acesta adăpostește un muzeu municipal al oraşului. Secție a Muzeului Literaturii Române, acesta prezintă dezvoltarea literaturii române, cu precădere de pe teritoriul Moldovei, încă din anul 1800. Ea este supranumită „casa cu ferestre luminate”, nu datorită stilului architectural clasic, marcat de elemente decorative simple, dar elegante, ci datorită intelectualilor care i-au trecut pragul în decursul a 150 de ani. Această clădire a găzduit numeroase gazete, reviste și instituții, precum renumita Societate Junimea (1863) și faimoasa revistă „Convorbiri literare” (1867).

Clădirea destinată muzeului cuprinde 12 încăperi, redând etapele și curentele ultimelor 2 secole: perioada scriitorilor Costache Conachi, Vasile Alecsandri, Alexandru Donici, Salonul Daciei Literare, scriitorii pașoptiști și unioniști, momentul fondării Societății Junimea, Titu Maiorescu, Vasile Pogor, Petre P. Carp, Mihai Eminescu, Ion Creangă, I.L. Caragiale, Ion Slavici și multe alte nume de o importanță neprețuită în istoria literaturii române. Totodată, muzeul compune un ansamblu de obiecte cu valoare memorială, tapiserii, tablouri ale secolului XIX, manuscrise, fotografii originale și primele ediții ale operelor scriitorilor români din ultimii 150 de ani.

Inițial, reședință boierească, clădirea a fost ridicată pe un lanț de pivnițe, amenajate pe 3 nivele. De asemenea, un lucru mai puțin cunoscut, este faptul că acest monument cuprinde și o clădire anexă, cale de acces în catacombele Casei Pogor, restaurate în decursul a 2 ani (1993-1994).

Toate aceste lucruri, însă, le puteți descoperi şi singuri...

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=hvU3BVRxkE0

V. Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu”, Iaşi

- echipa „Junimea” -

Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” din Iași este cea mai veche bibliotecă universitară și una dintre cele mai importante biblioteci din România. Înglobând fonduri care au făcut parte din fostele biblioteci ale academiilor domnești (cea mai veche, Academia Vasiliană, de la 1640, înființată la Mănăstirea „Trei Ierarhi”), actuala Bibliotecă Centrală Universitară „Mihai Eminescu” din Iași se bucură de continuitate și stabilitate începând cu anul 1835, ca Bibliotecă a Academiei Mihăilene, schimbându-și în timp doar denumirea: Biblioteca Universității din Iași, Biblioteca „Ulpia”, Biblioteca Centrală. A funcționat, între 1835-1860, în clădirea Academiei Mihăilene, în universitatea veche (actuala Universitate de Medicină și Farmacie), până în 1897, apoi în universitatea nouă (actualmente biblioteca și corpul A al Universității Tehnice „Gh. Asachi”), pentru ca după al doilea război mondial să se mute în clădirea Fundațiunii Universitare „Regele Ferdinand I”, a cărei bibliotecă o înglobează.

Pe Eminescu îl vedem la 1 septembrie 1874 director al Bibliotecii din Iași, iar, la 1 iulie 1875, revizor școlar. Acestea sunt cele mai înalte funcții pe care le-a ocupat poetul. După numirea sa, în 1875 ca revizor școlar, Eminescu a întreprins inspecții școlare în mai multe zone. Cu acest prilej, el l-a descoperit pe învățătorul Creangă. Prietenia dintre ei s-a legat imediat. Eminescu a trimis ministrului un elogios raport prin care-i aducea la cunoștință „opera acestui modest dascăl“. Apoi, tot el îl va lua „mai cu vorba, mai cu forța“, pe Creangă, la „Junimea“.

Inestimabilele manuscrise, cărți vechi și rare, unele purtând semnături ilustre (B.P. Haşdeu, M. Eminescu – care au fost și directori ai instituției, I. Creangă, Șt. Procopiu ș.a.m.d.), provin în principal din biblioteci mănăstirești (Sf. Sava, Doljești, Mitropolie) și particulare (Constantin Hurmuzachi, B.P. Haşdeu, Mihail Sturdza, L. Steege, V. Adamachi, Titu Maiorescu, Paul de Gore, Iorgu Iordan etc.), care au intrat în patrimoniul nostru conform legii, prin donații sau cumpărături. Fondurile bibliotecii au fost reorganizate sub conducerea profesorului sas Karl Kurt Klein, directorul instituției în perioada interbelică.

Cu toate acestea, oricâte cărți ar fi în această bibliotecă... ele nu se pot citi şi nici nu-şi pot istorisi singure poveştile pe care le ascund de atâția ani şi ani.

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=hvU3BVRxkE0

VI. Strada „Alexandru Lăpușneanu”, Iaşi

- echipa „Melancolici pe Lăpușneanu” -

Deși poartă numele unui feroce domnitor al Moldovei (se spune că s-ar fi înțeles bine cu Vlad Țepeș), nu vă temeți să descoperiți această stradă. Pe conexiunea dintre Piața Unirii și Piața Mihai Eminescu veți face cunoștință cu Muzeul Unirii, unde Al. I. Cuza a locuit timp de 4 ani, cu Biserica „Banu” sau a Calicilor, unde se închinau cetățenii care trăiau din milă publică, cu Librăria Avant-Garde, unul dintre puținele locuri unde mai puteți găsi vederi cu Iașul, și cu standuri ghiftuite de cărți mai vechi sau mai noi, care-s nerăbdătoare să fie răsfoite.

Pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, la Iași, după plimbarea de după-amiază din Copou, trăsuri, calești și alte acareturi ale boierimii stilate coborau dinspre Podul Verde spre Ulița Sârbească (actuala stradă „Lăpușneanu”), presărată cu numeroase localuri luxoase. Printre acestea se află și o locantă elegantă numită cofetăria Tuffli. Povestea acesteia începe cu multă vreme în urmă, când Georges și Richard Tuffli deschideau o cofetărie amplasată la capătul Uliței Sârbești, chiar în buza Copoului, pe locul unde astăzi se află Casa Studenților.

Cofetăria Tuffi era pe departe cea mai la modă. Nu era boier moldav care să nu tragă acolo măcar pentru o cafea mică. Cucoanele, cu toalete splendide, pline de dantelării, vorbeau franțuzește cu domni eleganți, înmănușați și jobenați, curtenitori și galanți. Era locul unde se discutau vrute și nevrute, dar mai ales se bârfea pe oricine trecea pe sub geamurile cofetăriei. Mușterii ce poposeau aici erau tratați cu delicioase capodopere din ciocolată, frișcă, fistic, glazuri și bomboane. Aici veneau adeseori și se „tratau" cu „delicatesuri" cei doi îndrăgostiți ce aveau să devină faimoși, Mihai Eminescu și Veronica Micle.

Pe timpul iernii, cofetăria Tuffli devenea destinația celor care doreau să se încălzească după orele petrecute la patinoarul înjghebat undeva în față Gării Iași. Cu nasul roșu de ger, cu patinele spânzurând pe umăr, iubitorii zbenguielii pe gheață urcau pe la Râpa Galbenă și intrau în cofetăria unde mirosea a mirodenii, garnisită din belșug cu bunătățuri, băuturi fine și ceaiuri fierbinți.

De Anul Nou, cofetăria era și locul unde ursarul Baronul de Vax, „un țigănuș mărunțel", dădea un spectacol de zile mari. Gazetele vremii, în reclame date cu tâlc, slujeau atât ursarul, cât și cofetăria, și aduceau clienți chiar și de Crăciun și la Sfântul Vasile, când toți târgoveții se odihneau, trudiți de zbuciumul sărbătorilor și obosiți după fel de fel de petreceri. De obicei, ieșenii stăteau cuminței acasă, pe lângă sobe. Doar vestitul spectacol al Baronului de Vax îi mai scotea la plimbări pe bătrânii rămași în pustietatea vechilor căsoaie princiare cu blazoane boierești.

Unul câte unul își îmbrăcau paltoanele, trăgeau pe cap căciulile și, cătinel, cătinel, porneau pe străzile înghețate, spre cofetărie, să o vadă pe domnișoara Marița, tovarășă de dans a baronului, care era de fapt, doar o blană animată de soția sau fiul baronului.

Ascuns într-un cojoc mițos, ursarul bătea o tamburină și cânta versuri uneori cam deșuchiate, dar care distrau privitorii. Nu era cale mai umblată în Târgul Ieşilor de la sfârșitul veacului nou ca Ulița Sârbească, numită adesea și Strada Veseliei. Aici străluceau cele mai ochioase magazine, locante vestite, neîntrecute croitorii și luxoase pantofării pentru dame. Calapoadele erau turnate în ghips, după "scumpele picioruşe" ale delicatelor cliente, spre plăcerea meșterilor tineri, fericiți să povestească apoi toată viața cum au mângâiat călcâile cine știe cărei vestite cucuoane a Ieşilor.

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=V1ymvbydCfQ

VII. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iaşi

- echipa „Universitatea Cunoaşterii şi a Artei” -

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (prescurtat UAIC) sau Universitatea din Iași, este una din cele mai prestigioase instituții de învățământ superior din România. Fondată în 1860, la scurt timp după formarea Principatelor Unite, Universitatea din Iaşi, așa cum s-a numit la început, este prima universitate modernă a României.

Situată într-unul din cartierele istorice ale orașului, Copou, și cuprinzând 15 facultăți și numeroase centre de cercetare, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” este o instituție cu tradiție și, în același timp, o universitate care prin realizările înfăptuite în plan educațional și științific a căpătat recunoaștere atât pe plan național, cât și internațional.

Ca instituție modernă de învățământ, a fost fondată la data de 26 octombrie 1860. Universitatea este continuarea simbolică a vechii „Academii Vasiliene”, înființată de Vasile Lupu în 1640, urmată la 1707 de Academia Domnească, fondată de Antioh Cantemir. Însă puțină lume știe că Universitatea din Iași nu s-a numit de la început Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, chiar dacă domnitorul a asistat la întemeierea ei, aceasta purtând numele de Universitatea din Iași începând cu 1860 până în 1933.

După câțiva ani de la preluarea domniei în 1930, Carol al II-lea, într-o vizită la Iași, ține un discurs în care propune, având în vedere apropierea împlinirii a 100 de ani de la înființarea Academiei Mihailene, să schimbe denumirea universității în Universitatea Mihăileană, după numele lui Mihail Sturză, întemeietorul instituției. În timpul războiului, ministrului Petrovici propune schimbarea denumirii Academiei Mihailene în Universitatea „Cuza Vodă”, având în vedere că Alexandru Ioan Cuza a avut un rol esențial în crearea universității moderne.

Foarte important de reținut este și faptul că în 2011, universitatea a fost clasificată de Ministerul Educației, Cercetării Tineretului și Sportului și Asociația Universităților Europene în prima categorie, cea a universităților de cercetare avansată și educație. Cine știe ce generații de studenți și viitoare personalități vor mai trece prin această instituție...

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=yyR-qYGz9foi

VIII. Muzeul „Mihail Sadoveanu”, Iaşi

- echipa „Surorile Jder” -

Muzeul memorial „Mihail Sadoveanu” aparține de complexul muzeelor literare ieșene, fiind situat în nordul orașului, la capătul Copoului, pe aleea Mihail Sadoveanu numărul 12. Clădirea are o istorie veche, fiind construită în prima jumătate a secolului al XIX-lea, când avea ca proprietar pe Mihail Kogălniceanu. Domeniul este cumpărat de frații Sadoveanu, rămânând in final doar al scriitorului ce își instalează aici numeroasa familie binecuvantată cu zece copii.

Aici, poetul își atinge apogeul creației, semnând opere clasice precum „Hanu Ancuței” și „Baltagul”. Scriitorul se bucura de întinsele sale proprietăți plantate cu vii și livezi și scria deseori în grădină. Au rămas până astăzi marile tufe de liliac din preajma casei ce prilejuiesc în luna mai sărbătoarea liliacului, când fiecare vizitator primește o ramură înflorită. De asemenea, din turnul casei, unde scriitorului îi plăcea să urce, se vede uneori, când apusul este limpede, lanțul munților Carpați. Printre pasiunile scriitorului se numără vânătoarea, pescuitul și șahul, Sadoveanu fiind chiar președintele federației române de șah.

Lui Sadoveanu i s-a reproșat zgârcenia și asprimea cu care și-a crescut copiii, folosind uneori și biciul așa cum atestă și Călinescu în „Istoria literaturii române de la origini până în prezent”. Copiii stăteau în camerele de la demisol unde se aduceau mereu noi paturi pe măsură ce numărul lor sporea.

Așadar, o majoră condiționare a creației este ambientul care, în cazul lui Sadoveanu, este unul ideal.

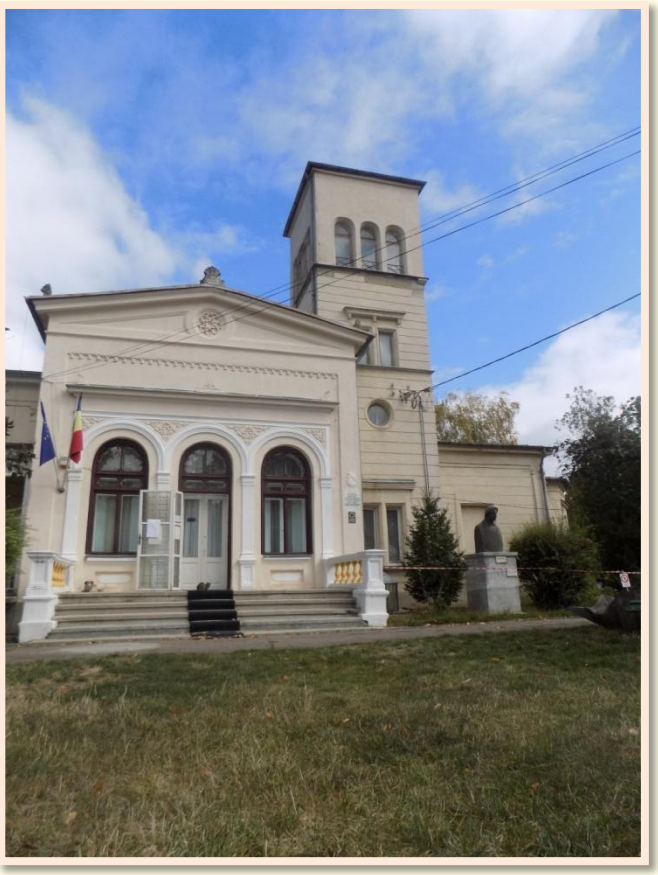

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=R0O6kjxpunk

IX. Casa Memorială „George Topîrceanu”, Iaşi

- echipa ,,Surorile Jder” -

Casa Memorială ,,George Topîrceanu” este unul din cele mai noi obiective ale Muzeului Literar Ieșean. A fost inaugurat la 22 iunie 1985, cu un an înaintea sărbătoririi oficiale a 100 de ani de la nașterea scriitorului (1886-1937).

George Topîrceanu era bucureștean, dar a venit la Iași la îndemnul lui Garabet Ibrăileanu pentru a face parte din echipa de redacție a acestuia la revista „Viața românească”. Prietenul său, Demostene Botez, îi oferă spre locuire casa de pe strada ,,Dimitrie Ralet”, numărul 7, unde Topîrceanu locuiește între 1932 si 1937, după mulți ani de stat în chirie. Își însemnează această experiență în ,,Balada chiriașului grăbit”. De asemenea, fiind întrebat de noua sa adresă de către un prieten, Topîrceanu a răspuns comic:

„Îmi ceri adresa, domnul meu?
Sunt trist din cale-afară...
Cum să ți-o dau, când însumi eu
O caut de-astă vară!”

Din păcate, ultimii ani ai vieții sale au fost nefericiți datorită cirozei hepatice de care suferea, ce mai târziu a degenerat în cancer hepatic. A trăit totuşi o frumoasă poveste de dragoste cu Otilia Cazimir pe care a ajutat-o să devină, la rândul ei, o bună poetă şi scriitoare. Pe adevăratul ei nume, Alexandrina Gavrilescu, autoarea a recunoscut mai târziu că nu ii plăcea pseudonimul său, dar îl folosea de dragul lui Topîrceanu, ce îl alesese. Topîrceanu era însă căsătorit oficial cu o învățătoare și avea un băiat, însă relația lor se destrămase din cauza infidelității soției. Astfel, invitația lui Ibrăileanu a fost soluția ideală pentru separare.

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=R0O6kjxpunk

X. Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, Iaşi

- echipa „Straw Hats” -

Ne aflăm în fața Teatrului Național „Vasile Alecsandri”, teatrul cu una din cele mai frumoase săli de spectacole din țară, cu o mie de locuri și cu o acustică excelentă.

Istoria clădirii Teatrului Național din Iaşi, care din 1956 primeşte numele poetului şi omului de teatru Vasile Alecsandri, este legată de un eveniment mai puțin fericit – distrugerea vechiului Teatru de la Copou, în urma unui incendiu devastator, în noaptea de 17 spre 18 februarie 1888.

Teatrul a fost construit pe locul vechii primării la insistențele profesorului universitar Militiade Tzoni. Primăria Iaşi contacta în 1892 pe arhitecții vienezi Fellner şi Helmer, recunoscuți pentru proiectarea a 20 de teatre în Europa. Autoritățile ieşene doreau ca sediul teatrului ieşean să devină un motiv de mândrie al oraşului. Lucrările efective încep în 1894, durează doi ani şi, în 1896, la 2 decembrie, în cadrul unei impresionante ceremonii culturale, are loc solemnitatea predării cheilor primarului Nicolae Gane.

Clădirea Teatrului Național este o veritabilă bijuterie arhitectonică adăpostind adevărate monumente de artă: cortina pictată în 1896 de meșterul vienez M. Lenz ce prezintă în centru o alegorie a vieții, cu cele trei vârste, iar în dreapta, alegoria Unirii Principatelor Române; cortina de fier, pictată de Al. Goltz, cu motive ornamentale dispuse simetric; plafonul pictat de Al. Goltz, în culori pastelate ce reprezintă alegorii paradisiace, fiind ilustrat cu nimfe și îngeri, și încadrat în stucatura rococo; candelabrul din cristal de Veneția cu 109 becuri.

Acum că am aflat mai multe despre Teatrul Național, putem rezerva bilete în primul rând la piesa de teatru din această toamnă. Ce zici?

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=c7VpLSnzmQk

XI. Piața Unirii, Iaşi

- echipa ,,UNITED R.A.G.” -

– Bună ziua și bine v-am găsit! Numele meu este George Ivanov.
– Eu sunt Alexandru Machiu.
– Iar eu mă numesc Robert Miler.

– Toți trei suntem elevi la Colegiul Național din Iași, iar astăzi ne-am propus să vă prezentăm Piață Unirii, un loc care, pe lângă Palatul Culturii, Biserica ,,Trei Ierarhi” sau Universitatea ,,Alexandru Ioan Cuza”, intră în categoria simbolurilor Iașului, fiind un loc plin de artă, cultură, istorie, cu o arhitectură ce unește modernul cu aerul secolelor XIX-XX.

– În continuare, vă invităm să ne acordați atenția dumneavoastră pentru a vă prezenta Grand Hotel Traian, motivul parizian al Iașului, pentru a vă pune în legătură directă cu statuia lui Alexandru Ioan Cuza, celebrul domnitor, și pentru a vă descrie Hotelul Astoria, ce este pentru unii un simplu loc de cazare, iar, pentru alții, clădirea plină de amintiri de care nu se pot despărți.

– Acum, veniți alături de noi înapoi în secolul al XIX-lea. Bună, eu sunt Robert, iar acum urmează să va istorisesc puțin despre Piața Unirii. Interesantă este povestea care a dus la apariția ei. Regretatul Ion Mitican a prezentat într-o manieră romantică și frumoasă întreaga istorie a pieței: ,,Inspirat de faptul că răspântia străzilor ,,Arcu’’, ,,Golia’’ (,,Cuza Vodă’’ de astăzi) și ,,Talpalari’’ (,,Săulescu’’ de astăzi), din fața bătranului han ,,Petrea Bacalu’’, fusese scena manifestațiilor pentru Unirea Principatelor, înfăptuită în anul 1859, un cititor al gazetei Ecoul Moldovei propunea marcarea locului cu o piață de aducere aminte. Ideea, susținută între anii 1890 și 1893, născand largi ecouri, avea să fie însușită și pusă în lucru… Pe la începutul anului 1900, vechile zidiri erau spulberate și mult dorita Piață a Unirii începea a se construi", scrie Mitican. În continuare, colegul meu Alex vă prezintă atracția principală a acestui loc.

– Bună ziua, mă numesc Alex şi voi prezenta statuia lui Alexandru Ioan Cuza. Statuia impunătoare salută cu mândrie trecătorii aflați deseori în abstragere din contingență, dar punându-i în legătură cu Unirea Principatelor Române şi, totodată, locul unde s-a jucat prima oară Hora Unirii. Uitarea aşternută peste amintirea primului domnitor al țării, Alexandru Ioan Cuza, ales prin voința poporului, şi detronat de Locotenența Domnească în februarie 1866, avea să înceteze în anul 1903, când istoricul A. D. Xenopol scotea de sub teascuri cartea ,,Domnia lui Cuza Vodă", iar la Iaşi se alcătuita un comitet hotărat să-i ridice eroului uitat o statuie, prin subscripții publice. În vara anului 1910, ieşenii aflau cu emoție că statuia comandată vestitului sculptor Florentin Raffaelo Romanelli a sosit în Gara Iaşi.

– Toate bune şi frumoase, numai că opozanții - animați de politicienii conservatori - țineau morțiş să aşeze statuia în Piața Unirii, amenajată între 1896 şi 1900. Neclintit, primarul, de partea căruia trecuse comitetul statuii, nici nu voia să audă de schimbare, socotind mai potrivit ca statuia să fie instalată în preajma Palatului Cantacuzino, aproape de casele Stoianovici, unde susținea el, locuise colonelul Cuza în noaptea de 3 ianuarie 1859 când fusese propus pentru domnie. Neînțelegerea se transformase în ciorovăială electorală pentru cele două partide guvernamentale: liberalii de la putere şi conservatorii din opoziție. Autoritățile au continuat să pună piedici în calea realizării monumentului, refuzând să permită amplasarea statuii în Piața Unirii. Profesorii ieşeni Nicolae Iorga, A. D. Xenopol şi A. C. Cuza au mobilizat tineretul universitar, provocând la 14 septembrie 1910 o manifestație de protest a cetățenilor Iaşului şi a studențimii ieşene în care s-a cerut hotărât amplasarea statuii lui Cuza în fața hanului Petrea Bacalu. În cele din urmă, cu prilejul audienței din anul 1910 a lui A. D. Xenopol la regele Carol I, soția lui A. D. Xenopol a reuşit să-l înduplece pe monarh să subscrie şi el pentru construirea monumentului cu suma de 20.000 de lei „spre marele necaz al partidului liberal”.

– Astfel, de atunci, statuia a fost amplasată în Piața Unirii din Iaşi, unde marele Alexandru Ioan Cuza vă aşteaptă şi azi să-l salutați în trecere.

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=umnsnD2meaI

XII. Colegiul Național Iaşi

-echipa „Originea iluminării ieşene” –

– Bună! Noi suntem Diana, Alice și Adelina și formăm echipa „Originea iluminării iesene”! Probabil vă întrebați de ce am ales acest nume… Ei bine, pentru că astăzi vă vom prezenta cea mai bună școală din regiunea Moldovei și nu numai, liceul de elită al Iașului, Colegiul Național.

– Ne onorează să îl prezentăm în a sa măreție, întrucât suntem eleve ale acestei instituții. Astfel, vom urma pașii marilor personalități ale culturii române pentru a vă înscrie pe traseul nostru: vom prezenta în ansamblu exteriorul colegiului, urmând să pătrundem în atmosfera vremurilor trecute prin holul central, reînviată de inima școlii, Biblioteca „Titu Maiorescu”. Acestea fiind spuse, vă invităm să rămâneți alături de noi pentru a vă transpune în imaginea unui trecut grandios al evoluției educației din România.

– Bună! Sunt Adelina și recunosc cu mândrie în Colegiul Național un adevărat panteon al învățământului românesc, fiind situat în spațiul istoric cel mai cunoscut ieşenilor,

Piața Unirii, de pe Strada ,,Arcu”. În graba cotidiană caracteristică centrului orașului, ochii trecătorilor sunt atrași inevitabil de construcția masivă a corpului principal, o clădire impunătoare, veche de aproape 200 de ani, învăluită permanent în zgomotele asurzitoare ale tramvaielor. Arhitectura, în stil academic, a fost reproiectată între anii 1890-1894 de arhitectul Nicolae Gabrielescu. Necesitatea preluării unui număr mare de elevi a determinat, pe parcursul primei jumătăți a secolului al XX-lea, extinderi succesive ale vechii clădiri, liceul definindu-și configurația finală sub forma unui ansamblu compus din trei corpuri. Centrul de greutate al ansamblului este construit sub forma a patru aripi dispuse în jurul unei curți interioare, după modelul arhitecturii academice practicate în Europa Centrală și Apuseană. Din punct de vedere arhitectural, clădirea se face remarcată în raport cu alte edificii de învățământ ale epocii, prin originalitatea caracterisică fațadelor. Compoziția simetrică și retragerea în volum a corpului principal constituie elemente majore în stabilirea raportului școală-stradă. Relația, aparent tensionată, între „public” și „privat” este ameliorată prin retragerea planului fațadei de acces în raport cu cele două aripi laterale. Volumul „îmbrățișează” spațiul exterior, comunicând cu el, iar școala îi primește călduros pe cei ce îi calcă treptele.

– Invitându-vă la un exerciţiu de imaginaţie, putem regăsi pe strada ,,Arcu" a secolului trecut zeci de elevi alergând grăbiţi pentru a ajunge la timp la cursurile dimineţii. Coborând din tramvaie de dimensiuni reduse, silenţioase, pe care acum le considerăm de epocă, sau chiar din calești fastuoase, ţinerii ignorau adesea impozanta clădire. De ce oare se întâmplă acest lucru? Simplu aş putea spune: datorită pasiunii nemărginite pentru ştiinţă şi cunoaştere, elevii îşi concentrau atenţia pe ceea ce se află dincolo de zidurile decorate ale liceului, unde îi aşteptau profesorii bine pregătiţi. La momentul actual, sunt dificil de trecut cu vederea autenticitatea şi unicitatea detaliilor ce caracterizează construcţia, motiv pentru care clădirea a fost înscrisă pe lista monumentelor istorice ale Iasiului. Emblemă a Colegiului Naţional, vechea clădire, construită la sfârşitul secolului al XIX-lea, continuă să aducă, prin persistenţa sa fizică şi culturală, prestigiul binemeritat al liceului.

– Sunt Alice şi vă invit să intraţi, alături de mine, în Colegiul Naţional, unde regăsiţi un aer ce vă face să simţiţi lumina şi căldura locului, acesta accentuând vechimea liceului. În faţa voastră se profilează numeroase busturi ale unor onoranţi directori ce au fortificat prestigiul şcolii. De partea cealaltă a acestor nume decorate se află tabloul falnic al domnitorului Alexandru Ioan Cuza care, fiind pictat în culori tomnatice, este în concordanţă cu spaţiul exterior al liceului. Coborând scările acestui hol, puteţi observa plăcile de marmură inscripţionate cu numele unor oameni care au trecut prin băncile sau s-au aflat la catedrele colegiului şi au reuşit să onoreze trecutul ilustru al acestuia, remarcându-se, astfel, Gheorghe Asachi, Nicolae Iorga, Mihail Sadoveanu, Ionel Teodoreanu, Nicolae Labiş şi Vasile Alecsandri.

– Urcând la nivelul superior şi urmărind paşii marilor personalităţi care au îmbogăţit istoria edificiului, povestea ce va urma este evocată cu talent de doi foşti colegi ai lui Nicolae Iorga. Elev eminent, el a trecut pentru prima dată pragul acestui institut în toamna anului 1885, în prima zi de clasa a VI-a. Înalt, zvelt, cu înfăţişare aparte, s-a aşezat în ultima bancă. Stătea cu nasul într-o carte, pe care o ţinea cu dreapta, cu un creion în stânga, bătea tactul şi citea. Avea părul mare, vâlvoi, ochii bulbucaţi, pe buze un zâmbet disprețuitor si o faţă palidă ca de ceară. Cine era? Nimeni nu ştia. Sosise a patra oră iar profesorul de istorie, domnul Burlă, care era director la acel timp, intră agitat în clasă unde elevii îl aşteptau cu lecţia bine pregătită. Iorga era îmbrăcat cu o redingotă lungă, neagră-cenuşie cu mâneci scurte, avea pantalonii foarte strâmţi pe picioarele lungi şi subţiri. Colegii găseau în el ceva diabolic din cauza inteligenţei sale fascinante. Primul elev ascultat din lecţie a fost chiar el; s-a ridicat iritat din bancă deoarece a fost întrerupt de la lectură şi a ieşit în faţa clasei, scuturându-şi tumultos mâinile. Întrebat despre o temă pe care îl fascina, istoria Liceului Naţional, a dezvoltat pe larg subiectul, învăluindu-şi colegii în aura sa intelectuală, iar discursul său a continuat până în ora următoare când profesorul de chimie, intrând în clasă

pentru a-şi ține lecția, a luat loc în ultima bancă pentru a-l auzi pe Nicolae Iorga vorbind. Această anecdotă îl reflectă pe Nicolae Iorgă în condiția de elev, dar acest portret prezent în holul personalităților sugerează impactul pe care şcoala îl are asupra evoluției viitorului adult, aceasta având rolul menținerii elevului pe drumul cunoaşterii.

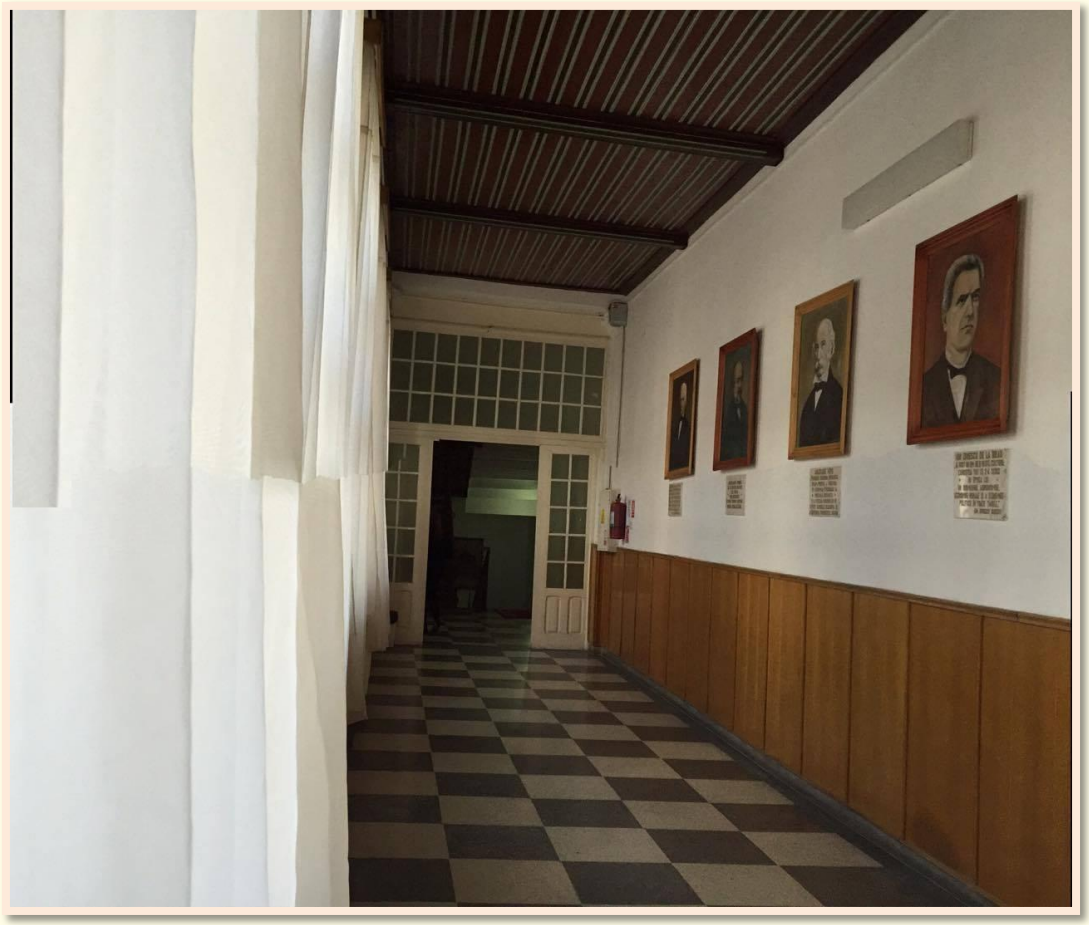

– Bună din nou, eu sunt Diana şi împreună vom regăsi inima Colegiului Național, Biblioteca ,,Titu Maiorescu", un loc fortificat de trecutul ilustru şi de prezentul accentuat al acestei instituții. Debutul bibliotecii se împleteşte armonios cu activitatea Academiei Mihăilene, ctitorită în 1834. Aceasta a funcționat la început ca bibliotecă şcolară, ca mai apoi, în timpul lui F. Bell, primul bibliotecar, să devină publică după ce a fost aplicat ,,Reglementul şcoalelor publice din principatul Moldaviei" sub domnia lui Mihail Gr. Sturza, acest document presupunând obligarea editorilor şi a autorilor de a dona câte cinci exemplare din cărți şi un exemplar din gazete sau lucrări periodice. Dezvoltarea acestui sanctuar de cugetare a fost posibilă şi datorită marelui cărturar Titu Maiorescu. Probabil vă întrebați ce legatură există între acesta şi Colegiul Național. Ei bine, el a fost chiar directorul scolii în anul 1864. Acesta, după cum spuneam, a impus înzestrarea bibliotecii cu o colecție de cărți de ştiință şi de literatură, donând, de asemenea, şapte volume, dintre care două fiind exemplare din teza lui de licență în drept.

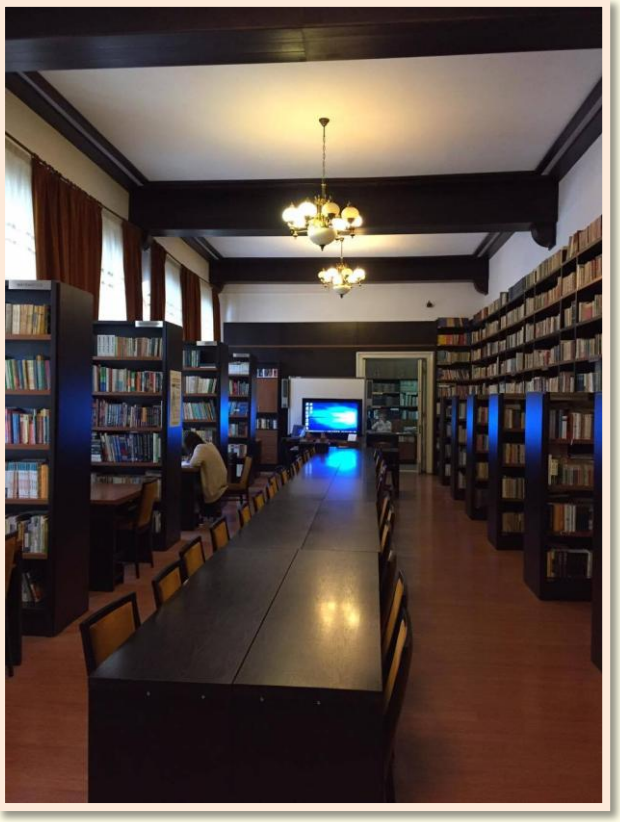

– Ni-l putem, aşadar, imagina pe Titu Maiorescu stând în această anticameră şi înmânând prima carte a acestei biblioteci, şi anume o creaţie a lui Voltaire. Cartea o putem vizualiza, dar din cauza vechimii acesteia, trebuie să fim atenţi cu mânuirea ei. Deşi nu este formată din multe file, ea conţine informaţii importante ale iluminismului francez sugerând un îndemn de a păşi către lumina cunoaşterii, prin înscrierea într-un parcurs elevativ, pe care, de altfel, biblioteca ni-l oferă. Pe acest raft mai putem descoperii şi cărţile donate de domnitorul Sturza, aduse în omagiul regelui Carol I, creaţii ce au fost şi vor rămâne valori bibliofile ce stau la baza evoluţiei acestui topos de care ne putem bucura şi noi astăzi. Înaintând către biblioteca propriu-zisă, distingem lumina ambientală şi liniştea ce îmbracă spaţiul într-un farmec aparte, ca de poveste, propice aventurării către diversele domenii regăsite pe rafturile organizate. În aer se resimte acel miros specific de bibliotecă, de cărţi vechi, care te inspiră la apropierea de acest mini labirint al cunoaşterii. Multitudinea de volume ce se întind până la tavan îmi provoacă amintirea primei vizite în acest spaţiu, când eram în clasa a 5-a şi mă minunam de necunoscutul care mă înconjoară, fiind fascinată de prezenţa impunătoare a acestei şcoli în colectivul ieşean. De asemenea, ferestrele largi dau impresia unei punţi permanente de legătură dintre trecut şi prezent, învăluind tinerii învăţăcei în aura intelectuală. Culorile calde prezente în mobilier şi pe pereţi determină atmosfera plăcută şi mereu primitoare la care m-aş întoarce atunci când vreau să evadez din zbuciumul cotidian. Acest loc este ferit de orice zgomot exterior, deşi este amplasat pe faţa principală a colegiului care are contact cu zgomotele specifice unui bulevard foarte circulat, fiind parcă predestinat să capete rolul de bibliotecă a acestei instituţii. Pentru a termina cu turul acestui obiectiv, vă pot arăta inscripţia în marmură cu numele bibliotecii şi alături fostul radio.

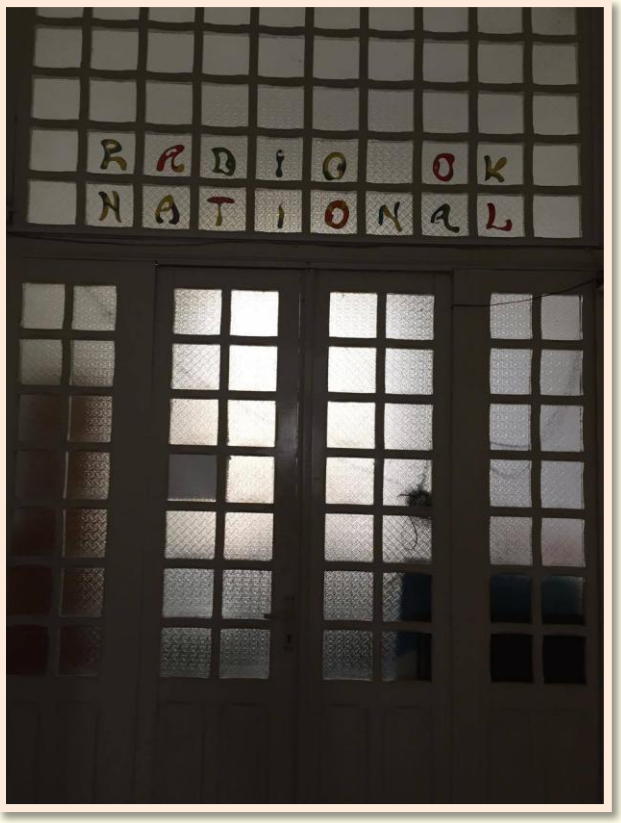

– Sperăm că vă simțiți inundați de cunoaşterea parcursului evolutiv al unuia dintre cele mai prestigioase licee din strada ,,Arcu", astfel stârnindu-vă dorința de a vizita cât mai curând Colegiul Național Iași. Odată cu aceasta, echipa „Originea iluminării iesene" doreşte să vă mulțumească pentru atenția acordată!

Link către performance: https://www.youtube.com/watch?v=uJCniRNM7LA

CUPRINS:

I. Parcul Copou, Iaşi.....pag. 3
II. Palatul Culturii, Iaşi.....pag. 6
III. Școala Vasiliană, Iaşi.....pag. 9
IV. Casa memorială „Vasile Pogor”, Iaşi.....pag. 10
V. Biblioteca Centrală Universitară „M. Eminescu”.....pag. 11
VI. Strada „Alexandru Lăpuşneanu”, Iaşi.....pag. 12
VII. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.....pag. 14
VIII. Muzeul „Mihail Sadoveanu”, Iaşi.....pag. 15
IX. Casa Memorială „George Topîrceanu”, Iaşi.....pag. 16
X. Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, Iaşi.....pag. 17
XI. Piața Unirii, Iaşi.....pag. 19
XII. Colegiul Național Iași.....pag. 21